

xIk zoek al heel lang een man. En zolang ik die niet vind, moet jij hem maar zijn.

Ja, nee, het gaat me heus niet om wat jij denkt, of zo. Dat is het echt niet. Het gaat mij erom... ik zoek een man, want een man kun je beschuldigen, die kun je aanwijzen en dan kun je zeggen: 'jij bent het, het komt allemaal door jou.' Dat trekken ze zich aan. Vrouwen niet, met vrouwen valt weinig te beginnen, die gaan klagen of zich verontschuldigen als je iets tegen ze zegt. Die begrijpen je nooit.

y(...)

xZie je wel. Ik kan zeggen wat ik wil, maar het is allemaal voor niets, je begrijpt me toch niet. En daarom wil ik dat je nu eens een man bent, al is het maar voor even.

Stel je voor... Je bent koel, en sterk, je kunt helder denken... Jij bent -hè, toe nou- jij bent een man en ik, natuurlijk, een vrouw. En nu gaan we... ga ik...

Ja, wat ga ik ... ? Wat heb ik net gezegd? Ik ga jou, die man, ik ga jou de schuld geven. Ik kijk in de spiegel en daar zie ik een armzalig wezen met een van pijn vertrokken gezicht - ja, dat kan niemand anders dan ik zijn. En ik kijk naar jou, jij die man met dat tevreden lachje, en ik weet dat jij de oorzaak bent van die armoede en die pijn die ik gezien heb... En ik sper mijn mond open en ik schreeuw een woord in jouw richting, zo hard en gemeen en gemeend dat je in elkaar krimpt...

Ja, echt leuk.

Ik schreeuw wie ik ben en waarom ik zo ben en waarom dat allemaal door jou komt. Het is haat die me drijft bij alles wat ik zeg, en je weet dat haat bevrijdt net zoals liefde je een gevangene maakt. In de vrijheid van mijn haat zoek ik jou zwakke plekken en daar steek ik in je, en jij luistert blind en je zegt...

yIk begrijp nu echt niet meer wat je bedoelt.

xJa, dat zeg je : jij, die man die ik gezocht heb, jij zegt natuurlijk dat je me niet begrijpt.

y(...)

xEh... Ik had liever dat je wat zei, geloof ik.

Je moet goed begrijpen, ik heb het over hele gewone en concrete dingen,

niets abstracts, gewoon de pijn en de werkelijkheid van iedere dag. Kijk, jij...- laat ik een voorbeeld geven, dan begrijp je het wel.

Ik... ik word wakker, het is op een ochtend, ik moet opstaan... en naast me ligt die man. Die man waar ik het steeds over heb, die man die jij nu even voor me moet zijn.

Ik ben wakker en ik kijk en ik kan me alleen maar afvragen hoe het ook al weer gegaan is -hoe is het mogelijk dat hij daar ligt, naast mij ? Ik heb weerzin van hem, zijn huid hangt bleek en zonder spanning om hem heen, ik weet dat als ik hem aan zou raken een plakkerige warmte zou voelen. Ik ben al zoveel ochtenden wakker geworden met dat lichaam naast me waaraan ik ontsnappen wil - en iedere keer, op dit moment, denk ik : vandaag doe ik het. Vandaag ga ik van hem weg of ik zeg hem dat hij van mij weg moet gaan, ik zal hem uitleggen dat het niet verder kan gaan omdat het al lang is opgehouden tussen ons - ik doe het vandaag omdat ik het niet langer verdragen kan. Maar ik weet ook hoe het verder zal gaan, vandaag net als al die vorige dagen : we zullen opstaan van dat bed, hij zal zich aan gaan kleden zodat ik die huid van hem niet meer hoeft te zien en te voelen; ik zal ook de dingen doen die ik doen moet - en mijn overtuiging zal wegsmelten : ik kan er nog niet mee stoppen, zal ik denken, het kan niet - vandaag nog niet. Ik weet dat hij het niet wil, en ik weet niet zo zeker meer of ik het zelf wel wil omdat ik bang ben voor wat ik mis als ik hem niet meer zal hebben. Hij - jij dus, zeg jij dan wat hij zou zeggen...-

yHij zegt : je moet bij me blijven, want zonder jou kan ik niet leven.

xHij zegt : je moet niet vergeten dat ik ooit voor jou gekozen heb, en zoiets duurt een leven lang. Hij zegt : Het zal steeds mooier worden tussen ons. En hij zegt : wat heb je toch ? Je kijkt soms zo bedrukt...

yHij zegt : Is er iets waarnaar je verlangt ?

xIets wat ik had moeten doen ? Je zegt soms zo weinig terwijl ik weet dat je van alles denkt. Je bent soms zo ver weg...

En ik voel hoe ik ril, maar ik mag het niet laten merken. Kan iemand schuldig zijn terwijl hij zelf niet eens

weet dat hij iets verkeerd heeft gedaan ? Kan ik er hem de schuld van geven dat ik hem ontmoet heb en dat ik hem toen wilde ?

Vroeger was het allemaal zoveel eenvoudiger, zegt hij, vroeger hoefde we niet eens iets te zeggen en toch wisten we allebei wat we bedoelden; en nu moet ik tegen je praten en praten, zonder dat ik geloof dat je me verstaat. We slapen in hetzelfde bed, maar waar is je lichaam ? Waar ben jij ? Ben jij het met wie ik praat, ben jij het die ik aanraak ?

Koud heb ik het als ik dat hoor, want ik merk dat hij hetzelfde weet als ik, maar net zo min als ik durft hij alles te zeggen.

Begrijp je ?

Daarom zoek ik een man, want ik weet dat een man dat voor mij kan zijn : een bron voor het verdriet dat ik nodig heb.

Als je vindt dat ik langdradig word, dan moet je het maar zeggen, hoor. Niet dat ik geloof dat ik dan iets anders zou gaan zeggen... het is een lange draad, dat leven van mij, en ik zou niet weten hoe ik het op iets anders zou kunnen laten lijken...

Dat spelen wat ik doe, ik heb lang gedacht dat dat een uitweg zou zijn, dat ik op die manier zou kunnen wegkomen van wat ik ben en iets bereiken wat ik zou willen zijn... Maar hoe langer ik het doe, hoe beter ik weet dat ik alleen maar kan spelen wie ik al was.

Je bent, of je speelt, of je speelt dat je bent... ik heb gedacht dat in zulke zinnetje's iets belangrijks zat verborgen, dat er een soort waarheid in school die ik zou kunnen ontdekken... maar inmiddels interesseren ze me niet meer. Ik speel, ik ben - ik zoek het verschil niet meer.

Wat ik jou nu alleen nog duidelijk zou willen maken, dat is...-

Heb jij wel eens volledig willen zwijgen ? Nee, nee, zeg maar niets - je antwoord hoeft ik niet te horen. Ik vraag me alleen maar af of ik de enige ben die zulke dingen overkomen...

Zwijgen, alleen maar zwijgen - ik heb het gewild omdat de woorden me in verwarring brachten... Ik heb me verdwaald gevoeld, verdwaald in een bos van woorden die als dikke oude bomen het licht wegnamen. En ik zocht de rand van dat bos, het einde, daar waar je de hemel weer zou kunnen zien - maar ik heb het niet gevonden. Ik zocht naar iets eenvoudigs om te zeggen, iets dat iedereen me-